

Universitätsbibliothek Paderborn

**Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis
Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev
De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo**

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

II. Summa cura adhibita olim à Principibus in legibus ferendis, ut civium utilitati consulere possent. Quare communis utilitæs est legum propositum. Ab earum usu recedi potest, si sint incommodæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

& Imperij Lib. II. Cap. XVI. 113

esse existimavit, si tacito suffragio populi aliquem locum daret.

II. Magna sanè in Constitutionibus Imperatoris vigebat sapientia & aequitas. Non enim nisi de confilio juris peritorum & prudentium ferebantur, ut de Augusto dicitur à Iustiniano. De Alexandro Severo refert Lampridius, nullam legem sacravisse fine viginti juris peritis & quinquaginta sapientissimis dissertissimisque viris. Memorabilis est etiam illa cura & diligentia, quam novis legibus promulgandis Theodosius & Valentinianus sibi praescripserunt, & Iustinianus amplexus est; nempe ut quod sanctiendum esset, ab omnibus antea tractaretur, tam proceribus sacri palatij qui consilio Principis intersunt, quam ipso Senatu, atque denuo collectis omnibus recenseretur; & cum omnes consenserint, tunc demum in sacro consistorio recitaretur, ut universorum consensus Principis auctoritate firmaretur. Vnde non ineleganter scripsit Themistius, Anaxarchum secutus, Regibus affidere Themidem & Dicem, (quod Hesiodus de Iove dixerat) & fabulis Poëtarum decantatum illud, prognamat è Iovis cerebro Palladem, ad Reges traxit: quia matura consilia de rebus propositis ineunt, & eorum executioni summa fedulitate imminent, ut civium utilitati prospicere possint. *Finis enim justi imperij*, inquit Ammianus, *ut sapientes docent*, *utilitas obedientium estimatur & salus*. quod ille hauſit è Platone: eoque respiciebat Pythagoricus ille apud Stobæum, qui Regem ad regnum pertinere acutè & graviter scripsit.

Itaque cum leges perferunt, id unum spectant Principes, quod communiter conductit Reipublicæ, ut alicubi dictum est ab Aristotele. Vnde apud Romanos olim ferendis legibus solennis illa clausula adhibebatur: *Vt si quid jus non esset rogari, rogatum ne esset.* id est, si quid utilitati publicæ officaret, id pro non constituto haberetur. Hujus formula sententiam à suis constitutionibus abesse noluerunt Principes, qui, ut cum Iustiniiano loquar, *suum esse proprium, subiectorum commodum imperialiter existimant.* Neque ideo placita dicuntur Principum Constitutiones, quasi eorum arbitria sint pro lege, quod de antiquis Regibus scriptis Iustinus, ut nempe quidquid libuisselet, liceret; sed placita juris, quo sensu verbum quoque *Placet* usurpatur frequenter in Senatusconsultis, Prudentum responsis, & judicium sententiis. Quare si rerum experientia doceat eas leges utilitati publicæ officere, quin ab earum usu absque injuria Principis recedi possit, nemo unquam dubitavit.

III. Ex eodem fonte manat ut legibus servandis cives suos adstringere Principes non censeantur, si statim atque publicè propositæ sunt, viris sapientibus & cordatis, vel etiam ipsi universitati, earum usus parum commodus esse videatur: quia utilitas est *iusti propè mater & equi*, ut dicebat Horatius. Quare non immerbitur apud omnes recepta est illa Iuliani sententia quam initio protulí, ut quod à prudentissimis viris in Consistorio Principis tractatum est, etiam ipso usu & tacito populi consensu confirmetur. Hoc est quod dicebat Leo Imperator: *Novum jus inveterato usu stabiliendum est.* Quod è veterum philosophorum doctrina haustum est, qui leges ad parendi necessitatem adigere non posse, nisi ex more & consuetudine, obseruant; ut rerulit Aristoteles. Sane si contrario usu, & tacito consensu omnium, leges per desuetudinem abrogantur, & non solum suffragio legislatoris, ut dicebat Iulianus, ita etiam, et si non suffragium, consensus saltem tacitus populi, qui rebus ipsis & factis constat, necessarius erit, ut leges receptae dici possint. Hoc axioma adeo verum est, nempe legibus neminem teneri, nisi usu recepta sint, ut Menochius celeberrimus Iurisconsultus scribere non dubitarit cum Scinco, et si lex promulgata fuerit, non presumi usu hominum receptam & comprobatam: quia scilicet usus ille est quid facti, factum autem secundum regulas juris non praesumitur: ideoque ait eum qui lege nititur, adstringi ad probationem usus publici & constantis illius legis.

Ceterum non est quod aliquis è trivio Philosophorum colligat, ex eo quod regni jura, eorum qui reguntur causas sunt parata, sequi eos qui reguntur superiores esse Principe qui eos regit. Si enim de Principibus agatur qui potiuntur summo imperio, hujus argumenti vim metiri oportebit à iure tutorum. Nam tutela moribus inducta est, pupillorum causā, nec eo minus tutela est jus ac potestas in pupilos ipsos. Sanè tutor, si male rem pupilli administreret, amoveri potest, quia magistratibus subjecitur. At in summis Imperiis soli Deo Regum peccantium judicia relicta sunt; quia, ut recte inquit Marcus Aurelius, magistratus de privatis, Principes de magistratibus, Deus de Principibus judicar. quod jus *au-
tem*tutorum** Regibus Francorum vindicavit Gregorius Turonensis.

I. V. Quae autem de legibus dixi, ut necessarius sit usus, & tacitus populi consensus, ad eas pertinet quae de jure privato feruntur. Ceterum quae de summa Repub.

P

L. com de novo.
C., de Legib.

Arch. L. 1. Polit.
c. 6.

Menoch. l. 1. p. 2.
sumpt. c. 1. a. 1. &c
3.
L. in bello f. fa-
cta. ff. de captiuis
& postlim. revers.

Vide V. Cl. Hugo
onis Grotij l. 1.
de Iure Belli &
pacis c. 1. n. 8.

Gregor. Taron.
laudatus c. a. hujus
libri.